№ 6. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Перець

У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЗНИЖЕННЯМ ЦІН

— На нове зниження цін відповімо новим підвищенням продуктивності праці,— сказав сталевар Іван Петренко.

— Чим врожаї наші вищі, то тим ціни нижчі й нижчі,— сказала колгоспниця Ганна Клименко.

А містеру уолл-стрітівцю заціпило. Нове зниження цін в СРСР викликало у нього різке підвищення психозу.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

С. КОВАЛЕНКО

ВЕСНЯНА ПІСНЯ

Гей, у полі чистому ходять дизелі,
Як по морю синьому вільні кораблі!
Закипає хвилями поле-чорнозем,
Коли ми з Варварою там у парі йдем.

У Варвари трактор, а у мене плуг:
Я своїй Варварі — помічник і друг.

Мушу повторити — помічник і друг,
Бо усі подейкують тут у нас навкруг:
— Молодчина Варя! Що то справді сила —
Разом з плугом Гриця міцно причепила!

Чи не бачать люди, що у мене ж плуг?
Я своїй Варварі — помічник і друг.

А що там іноді трактор заведеш,
Чи автолу в картер свіжого заллєш, —
То вже вибачайте!.. Це звичайна справа,
Бо гримить про Варю по країні слава.

Всі ж самі цю дівчину на руках носили,
Коли за роботу Зірку їй вручили!

Всюди я за нею —
Плугом і душею.

Не дивуйте ж люди,
Як весілля буде!

м. Ізюм.

І В ОЧІ НЕ БАЧИЛИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А який з себе наш голова завкому?

— Хто його знає! От будуть перевибори завкому, — тоді й побачимо.

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!

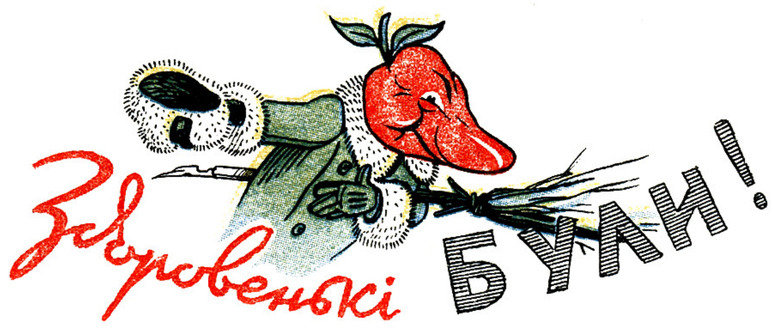

Лист секретареві Мостівського райкому КП(б) України (Одеська область) Г. С. ВОЗНЯКІВСЬКОМУ

Григорію Станіславовичу!

Ну, як — закінчилися вже звітно-виборні збори у колгоспі «Перемога», Мостівського району?

Не пригадуєте такого колгоспу? Та це ж той самий колгосп, де Ви в жовтні 1950 року «купили» 80 літрів вина, 150 кілограмів винограду та 150 кілограмів помідорів... Забули? Можливо, що й забули, бо Ви таки справжній забудько: Ви забули заплатити і за вино, і за виноград, і за помідори...

Та це так, між іншим...

Так чим же все-таки закінчилися звітно-виборні збори у «Перемозі»? Вашою перемогою, кажете?

Значить, пощастило-таки Вам «упхнути» на голову колгоспу Чапчая О. Г.?!

А Ви, Григорію Станіславовичу, все-таки молодець! Настирливий, вимогливий, суворий!..

Всі колгоспники криком кричали:

— Не треба нам Чапчая! Нероба, безграмотний, грубий. Ми хочемо, щоб у нас був культурний голова, хазяїн, справжній господар, бо ми працювати хочемо так, щоб не червоніти перед Батьківщиною, перед партією! Ми хочемо, щоб наш укрупнений колгосп був передовим, щоб він був мільйонером. Ми хочемо, і ми це зробимо! Тільки не пхайте до нас невігласа Чапчая з його «гоп-кумпанією»: Коваленками Грицьком та Захарком і Савченком Володимиром. Усі ж бо знають, що ці людці скомпрометовані, гуляки, ледарі, ми їм не віримо, не поважаємо їх.

А Ви — як скеля:

— Мовчать! Не маєте права обирати когось іншого!.. Тільки Чапчая!

І незважаючи на те, що за Чапчая голосувало всього тільки 38 чоловіка, а решта була проти, — Чапчай — голова колгоспу!

І коли чесна людина, інвалід Вітчизняної війни, бухгалтер колгоспу т. Торлупа (Ви йому довго не давали слова) насмілився сказати, що Ви порушуєте демократію, Статут сільськогосподарської артілі, що не личить Вам, партійному керівникові, ігнорувати розумну думку загальних зборів колгоспників, Ви ледь на стінку не полізли:

— Як ти смієш підривати мій авторитет?!. Ти мене ще запам'ятаєш!!!

І на другий день районний прокурор одержав команду: обслідувати найпильніше стан бухгалтерії в колгоспі «Перемога». І на другий же день прокурор командирує в «Перемогу» аж чотирьох ревізорів, щоб знайти хоч що-небудь, щоб насолити бухгалтерові за його правильний, принципіальний виступ на зборах. Он Ви який!

Григорію Станіславовичу! Вам ніколи не спадало на думку, що Ви своєю поведінкою не зміцнюєте укрупнений колгосп, а зовсім навпаки — підриваєте його міць, що не Ваш авторитет своїми виступами підривають колгоспники, а Ви самі свій авторитет підриваєте? Не спадало, кажете? Тим гірше для Вас! Доведеться, мабуть, Одеському обкомові партії нагадати Вам про це, і міцно нагадати.

Бувайте! Міцно цілуйте дорогого Вам Чапчая, вітайте його від усього люблячого свого серця!

Од Вашого ПЕРЦЯ.

Остап ВИШНЯ

Американський РАЙ

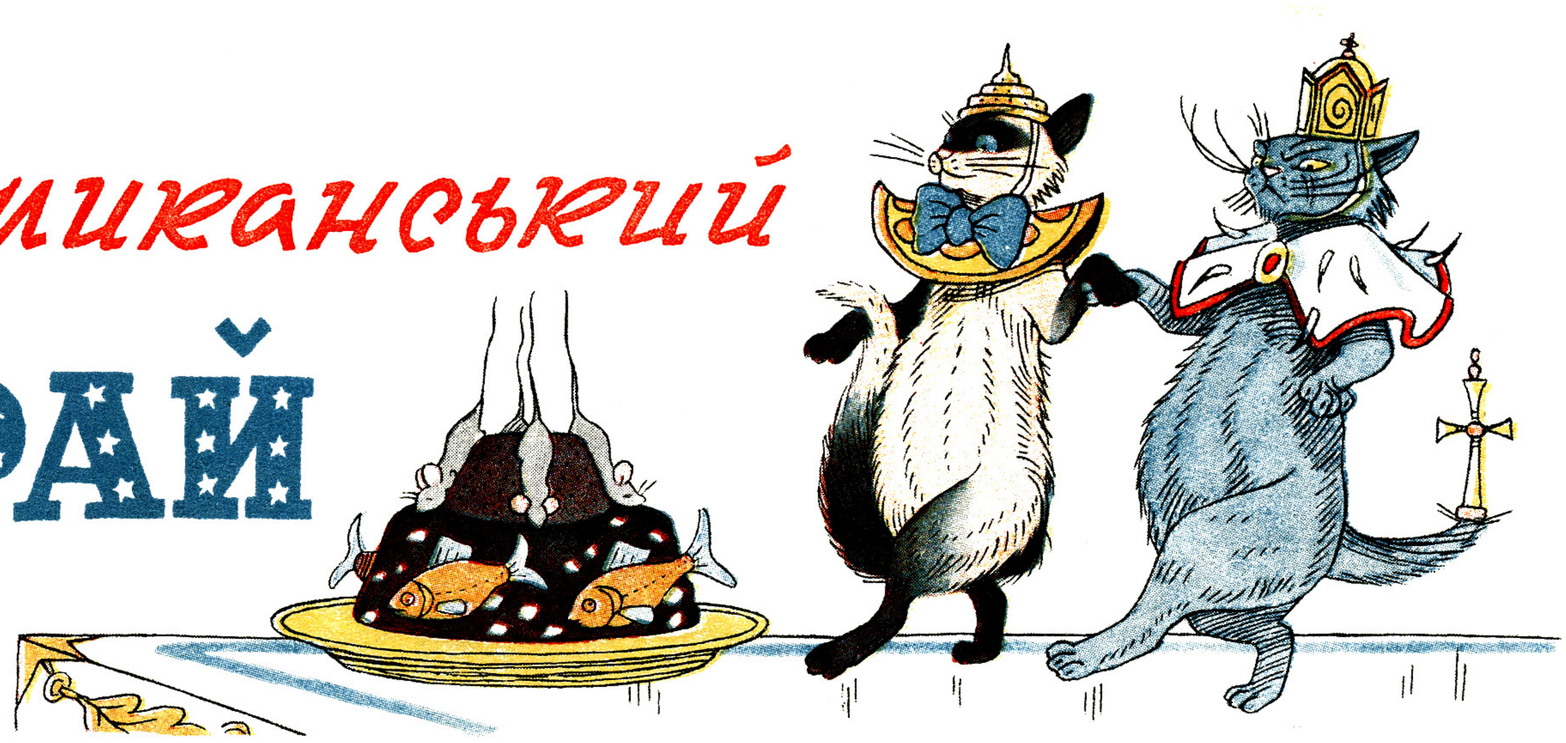

А ТПРУССС!

В Англії, як знають читачі «Перця», недвозначно увіковічили національного героя, бойового кота Шімона, що воював в Китаї во славу великобританських королівських збройних сил. Там його шморгонуло осколком, од чого він і врізав дуба. Героя пишно поховано й на могилі його поставлено пам'ятника.

Американські завидющі коти люто занявкали:

— Англійський кіт?! Герой!! Н-н-няв! Задрипаний англійський кіт та перегероїв нас, американських котів! Н-н-няв! А на чиї гроші того героя годовано? На наші. А на які гроші йому збудовано пам'ятника? На долари! Н-н-н-няв!

І таке зчинили американські коти-мільярдери й мільйонери, що хазяї їхні мусили аж цілий котячий банкет їм улаштувати.

Банкет було улаштовано в одному з нью-йоркських клубів. За героїню банкету була сіамська кішка Ксантіпа, що належить княжні Олені Цулукідзе, представниці найаристократичніших кіл Нью-Йорка.

Сто котів і собак, які довели своє аристократичне походження, були запрошені на банкет. Запрошення було надруковано золотом на найкращому шовковому папері. Серед котів звертав на себе увагу кіт «князь Бокко Габсбурзький», коронований котяра з короною Габсбургів на голові і з апостольським скіпетром на хвості. Хазяїн у цього котюги не хто інший, як архікнязь австрійський Франц-Йозеф.

Їли коти спеціальний паштет, установлений на прикрашеному постаменті. Паштет був прибраний мишами, золотими рибками й спеціально зробленими бісквітами.

Коти були одягнені в горностаєві та в норкові вбрання.

Подейкують, що коти хотять на майбутніх виборах виставити свого кандидата на президента США, замість Трумена.

Користь однакова, а дешевше коштуватиме, — Ачесон йому ловитиме миші та й вже.

Прості американські люди, читаючи про такі котячі справи в американських газетах, думають:

— Та винайдемо ж, кінець кінцем, ми хлудину і на котів, і на труменів.

— Тпрусс! — Та хлудиною, хлудиною...

МОДНИКИ

Нью-йоркські кравці та власники крамниць готового одягу ухвалили, що найкраще одягненими мужчинами у США в 1950 році були генерал Айк Ейзенхауер, міністр оборони Джордж Маршалл та бізнесмен з Нью-Йорка Філ Різзуто!

Айка Ейзенхауера висвячено в найкраще одягненого за «пречудовий вибір галстуків та шляп».

Джорджа Маршалла — за те, що він дуже полюбляє «костюми яскравих кольорів».

Філа Різзуто за те, що він дає «взірець стилю для невисоких людей»...

Це, сказать би, три найвидатніші своїм одягом красавці.

Генерал Айк Ейзенхауер ще був, як відомо, тоді президентом Колумбійського університету, а не головнокомандуючим військами країн Північно-атлантичного пакту.

Тепер, коли Ейзенхауер попоїздив по Європі, вербуючи гарматне м'ясо для розпалюваної Уолл-стрітом війни, одяг у нього не такий уже вишуканий, пом'явся після того, як генерала по всіх європейських країнах проводжало грізне простого люду:

— Геть з Європи!

ДІТИ — КВІТИ

Не забувають теперішні американські правителі свого вчителя Адольфа Гітлера...

Вірніших послідовників гітлеризму, мабуть, ніде в світі нема: переплюнули вони в цьому і черчіллів, і франків, і навіть аденауерів із шумахерами.

Американські правителі, — як колись Гітлер, — заставляють школярів, дітей шпигувати за своїми батьками.

Нещодавно до всіх шкіл міста Буффало (штат Нью-Йорк) було надіслано циркуляра, який закликає всіх дітей повідомляти федеральне бюро розслідувань «про підривні елементи». Циркуляр дає дітям докладні інструкції й поради, як виявляти підривні елементи, як стежити за ними і т. д.

Чудесне виховання майбутніх американських громадян достойне своїх уолл-стрітівських президентів, міністрів та конгресменів!

Стоїть у кабінеті директора семилітній страж громадського порядку в США, сьорбає носом.

— Ну, що виявив, Джоне?

— Наса бабуня дала сьогодні дулю насому дідуні і сказала: «Нас дідуня противнісий од Трумена!» А нас кіт сьогодні котлету з'їв, так наса мама на кота сказала, со у нього вуса, як в Ачесона!

. . . . . .

Бідні дітки!

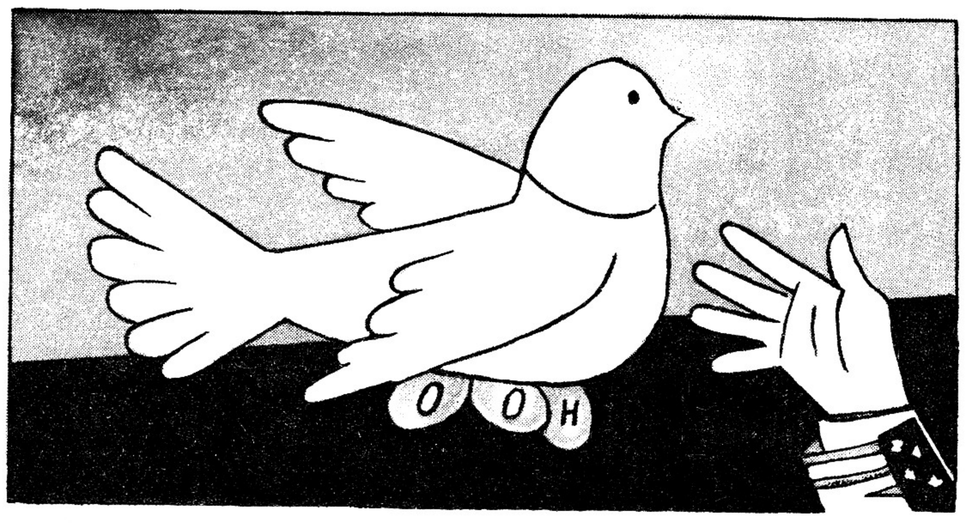

Американську «мирну» політику...

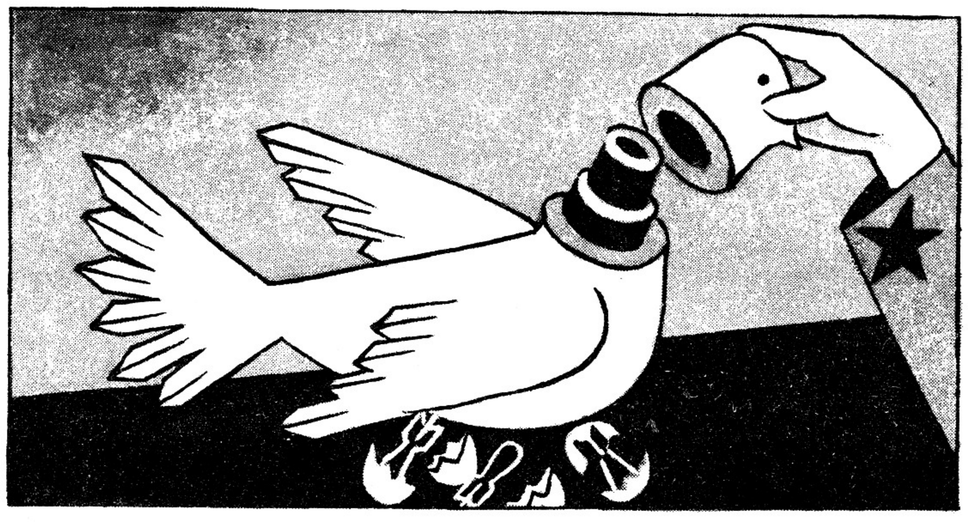

викрито.

«Дикобраз» (Прага).

Великі Ц Я Ц і

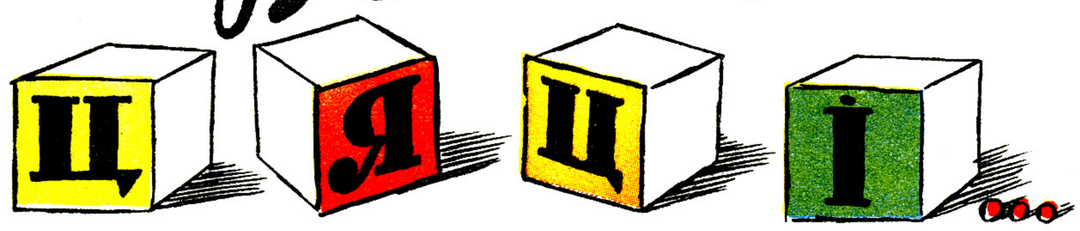

Ми подзвонили по телефону 4-12-24.— Скажіть, будь ласка, як вас знайти?

— А нас не так легко знайти,— відповів печальний жіночий голос.— Запишіть: вулиця Леніна, 51, у дворі, другий корпус, парадні двері ліворуч, четвертий поверх.

Знаходимо у дворі другий корпус і парадні двері ліворуч. Сходимо на четвертий поверх і потрапляємо на постійну виставку дитячої іграшки, на ту виставку, яка має пропагувати кращу дитячу іграшку.

Завідуюча виставкою Софія Миколаївна Гаєвська журиться:

— Нашу виставку виставили із пристойного приміщення і «вставили» в одну маленьку кімнатку, де ми нічого не можемо виставити. У нас близько 1800 експонатів, але більша частина їх лежить запакована в ящиках.

Так ми й не побачили на виставці зразків української народної іграшки. Запаковані вони! Пригадали ми тільки слова Т. Г. Шевченка: «І внучатам із клуночка гостинці виймала... А Карпові соловейка та коників пару».

Де ж ви тепер, розмальовані гарнесенькі коники, півники, пищики й соловейки, якими бавилася наша малеча? Не видно вас, хороші цяці, в наших крамницях!

Навіть в Опішні на Полтавщині, славній своїми художніми гончарними виробами, випуск народної іграшки зменшено до мінімуму. А від нових зразків керамічної іграшки опішнянці різко одмовилися.

Зникли й різьблені народні іграшки, які колись майстерно виробляла артіль ім. Шевченка у м. Яворові на Львівщині. Ніхто не заохотив артіль і далі виробляти їх. От і занепав старовинний промисел.

Забули про дитячі цяці й цяцьки наші солідні керівники місцевої промисловості й промислових артілей. Поробилися вони такими «великими цяцями», що їм і слова мовити не можна.

А виробництво іграшки — це не іграшка. Це справа великого державного значення. Адже ж з допомогою іграшок у дитячих садках і вдома виховуються мільйони дошкільнят.

Спробуйте одібрати у дитини любиму цяцьку. Горя не обберетеся! А «великі цяці» кривдять мільйони дітей, позбавляючи їх любимих іграшок. Вони не виробляють народних, технічних, дидактичних, музикальних, поліграфічних, заводних і незаводних іграшок. «Великим цяцям» горя мало від того, що дітям нічим бавитись!

* * *

Укоопромрада (т. Гладков) у 1948 році виробляла 105 різних видів іграшок, а торік — лише 70. Міністерство місцевої промисловості (т. Корнієнко) в 1949 році випускало 78, а тепер 56. Легка промисловість, наприклад, перестала випускати ялинкові прикраси. Міністерство мебльової промисловості й столярських виробів (т. Нечаєва) з 30 видів іграшок виготовляє тільки... обручі. Посилаючись на те, що торговельні організації нібито відмовляються брати іграшки, Укоопспілка зірвала постачання іграшок колгоспним дитячим майданчикам. Отак кривдять дітей «великі цяці».

Торік 70 процентів усіх іграшок та ігор завозилися на Україну з інших союзних республік. Навіть зразок ляльки «Українка» було зроблено не на Україні.

Що й казати, догралися «великі цяці» до ручки.

* * *

На Україні ніхто не готує кадрів для виробництва іграшок. Спеціалістів по іграшках у Києві можна порахувати на пальцях однієї руки. Але й їх не шанують.

Євгенія Андріївна Романенко працювала художнім керівником цеху іграшок артілі «Художпром». Десять років оддала Євгенія Андріївна любимій справі. А тепер фінвідділ Молотовського району м. Києва позбавив зарплати художника Романенкову, бо нема, мовляв, штатної одиниці художнього керівника.

Не тільки Молотовський, а й інші фінвідділи позбавили зарплати художніх керівників усіх артілей, що виробляють іграшки. Немає такої штатної одиниці!

Фінвідділівці — люди серйозні, у ляльки вони гуляти не люблять, так що з ними не жартуй!.. А спеціалісти по дитячих іграшках тепер, як ніколи, потрібні! Не можна ж так гратися з людьми, які роблять дитячі іграшки!

* * *

Біля прилавка іграшкового відділу крамниці можна часто чути такі розмови:

— Мамо, купи мені цього коника!

— Не можна, синку, коник кусається...

Хлопчисько злякано дивиться на красивого коня-качалку. Мати — на ціну коня.

— Мабуть,— каже мати, зітхнувши,— живий кінь дешевше лялькового коштує!

«Кусаються» не тільки коні, а й ляльки. «Кусаються» майже всі іграшки. Собівартість їх дуже висока, бо виробляють іграшки ручним способом. Механізація у виробництві іграшок не в пошані.

У художньо-галантерейному промкомбінаті Міністерства місцевої промисловості іграшку переведено на пташині права. Іграшковий цех тут виселили з хорошого приміщення в колишній... курник. Преси й пресформи викинули надвір. Вони іржавіли, псувалися. Тепер їх перенесли в коридор, а ляльки, що заплющують і розплющують очі, роблять уручну. Заплющило очі Міністерство місцевої промисловості на всі ці неподобства!

На виставці дитячої іграшки ми бачили дуже смішну качку. Вона тягне візочок і, роззявляючи величезного дзьоба, голосно кряче. Нам переклали це крякання на людську мову. Виявляється, качка скаржиться на самотність, бо ніхто не хоче виробляти такі веселі забавки, як вона.

Нашим дітям потрібна високоякісна, оригінальна, красива, дешева іграшка. І вона буде, незважаючи на опір окремих організацій та їх відсталих керівників. Хай вони краще сьогодні ж подзвонять по телефону 4-12-24, викличуть т. Гаєвську й скажуть їй:

— Софіє Миколаївно! Ми... тее того, як його... розкаялися й просимо дати нам зразки іграшок для масового виробництва. Скажіть, будь ласка, як вас знайти?

І Софія Миколаївна відповість їм повеселілим голосом:

— Прошу, прошу! Запишіть: вулиця Леніна, 51, у дворі, другий корпус... Заходьте! Ждемо! Давно ждемо!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

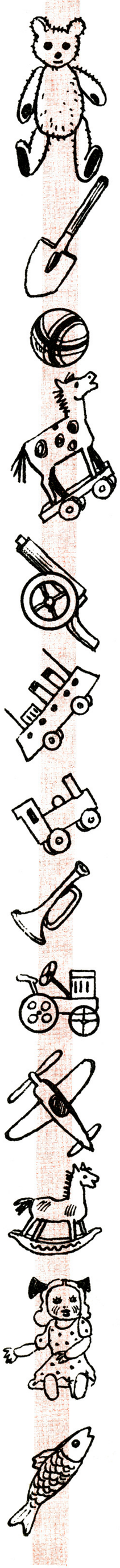

Пошта Перця

ЗГАДАЙ ЙОГО...

Уперше я згадав директора Київського протезного заводу т. Долгих М. М., коли у моєму протезі тріснула шина, вдруге — коли зіпсувався стоповий шарнір, втретє — коли зірвалась гайка шарнірного валика, потім — коли розсипалась вся дерев'яна конструкція.

Коли порозсипалось і позривалось усе так, що й зібрати не можна було, поїхав я у Київ на завод. Там відремонтували мій протез. А через кілька днів — знов шина тріснула...

Але директора я більше згадувати не хочу. Набридло...

Та, крім того, чому це я маю сам його згадувати?

Згадай його, друже Перче, ще й ти на своїх сторінках!

Ю. ПЕТРУК,
інвалід Вітчизняної війни.
м. Проскурів.

НІЧОГО СМІШНОГО

У Струсові, на Тернопільщині, демонструвався недавно фільм «Втеча з неволі». Хоч фільм цей і не комедія, глядачам під час демонстрування довелося трохи посміятися. Через півгодини після початку сеансу до Будинку культури завітали секретарі Струсівського райкому партії тт. Свиних, Нечипуренко, Крамар та голова райвиконкому т. Чудний.

Хтось із прибулих подав команду, кіномеханік з будки відповів: — Єсть! — і... почав знову крутити фільм з першої частини.

З тієї хвилини у залі і почалося те, що називається веселим пожвавленням.

— Що за смішки? — дивувались прибулі, оглядаючи зал.— Здається, нічого смішного...

І справді — смішного мало.

З. КОЛОСОВСЬКИЙ.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ІНСТРУМЕНТ

Скажи, друже Перче, як здобути кваліфікацію учням школи фабрично-заводського навчання, коли їм доводиться здебільшого мати справу лише з одним інструментом — мітлою? Учень Б. Марченко, який працює в автогаражі Червонозоряного рафінадного заводу, якось поскаржився на це головному механікові т. Дніпровському. Але той спокійно відповів:

— Учись, хлопчику! Колись із тебе будуть люди.

Звичайно, і з допомогою мітли можна дечого навчитися. Особливо, коли застосувати цей інструмент для виховання поганих вихователів.

Сергій БАКЛЯК,
редактор комсомольської стінгазети «Бойовий листок».
м. Суми.

З китайського народного гумору

ГОЛУБИЙ ШАКАЛ

(КАЗКА)

Були такі часи, коли землею управляли шакали. Довго терпіли звірі шакалячий рід — усе думали, ось-ось полегшає, але потім зібралися всі разом і вигнали злодійкуватих і продажних правителів-бандитів.

Повтікали шакали за море, туди, де гієни — їхні далекі родичі — жили. Тільки один шакал — то був старий, хитрий шакал! — вирішив повернутись назад, у ті місця, де ще недавно йому так привільно жилося. Почав він думати, як би йому знову стати правителем. Думав, думав і придумав: перефарбувався в голубий колір, перечекав, поки фарба обсохла, і сміливо пішов до лісовиків.

У лісі його зустріли з подивом: нібито шакал, але хіба бувають голубі шакали?

— Дивно, дуже дивно! — лунало з усіх боків.— Незвичайне явище! Голубий, як небо!

— Я приплив із-за моря,— сказав шакал гордовито,— із країни гієн, де всі живуть щасливо. Там я зробився голубим. Ах, якби ви знали, як добре бути голубим! Стаєш рідним самому небу! Бачиш щастя! Я можу всіх вас навчити, як поголубіти, як жити щасливо. Але для цього ви повинні слухатись мене.

Всі ще раз оглянули незвичайного голубого шакала.

«Якщо він знає, як поголубіти, значить він може виконати і решту своїх обіцянок,— подумали присутні.— Мабуть, він дуже мудрий. Хай же учить нас тому, що знає сам. Може він справді покаже нам дорогу до щастя».

— Гаразд,— сказали шакалові,— будь нашим правителем!

І голубий шакал почав управляти. У лісах, на полях і озерах знов появились збирачі податків, побори і безчинства знов обплутали звірів. Все лишилось, як і за старих шакалячих часів. Голубий правитель виявився аж ніяк не кращим за своїх попередників. Він крутив голубим хвостом та гавкав: — Ще трішечки, і я вам улаштую голубе життя! Всі ви будете голубими, і ми полинемо в надхмарні висоти, будемо безсмертними! Всі нам заздритимуть! А поки що головне — терпіння.

І хоча незадоволених дедалі більшало, але багато ще було й таких, що вірили новому правителеві: дуже вже незвичайним був колір його шкури.

— Адже зумів він зробитися голубим,— говорили вони.— Хтозна, може він й інші чудеса зробить! Врятує пасовиська під час посухи або захистить від мору... Задля цього варто потерпіти трохи...

Але ось подув теплий весняний вітер і пішов дощ. Три доби потоки води лилися на землю. Ріки порозливалися, з галявин змило всю грязь, у лісі не лишилось жодної неперемитої травинки. А коли засяяло сонце, виявилось, що голубий правитель щез.

— Може йому набрид дощ, і він вознісся на небо? — догадувався вовк.

— Він, мабуть, виїхав у країну голубих,— висловився заєць.

— Дивіться, дивіться! — гукнула з дерева зозуля.— Який гладкий шакал! Ніколи я не бачила таких гладких шакалів!

— Як до нас міг потрапити шакал? — дивувалися всі.— Шакал не посміє сюди прийти!

— Та це ж наш правитель! — закричала зозуля.— Він потрапив під дощ, і вода змила з нього фарбу! Бачите, он під кущем голуба калюжа!

Тут уже всі побачили, що перед ними стоїть звичайнісінький полохливий представник шакалячого роду.

— Ось чому він навчився у країні гієн — міняти колір на шкурі! — закричали звірі.— Смерть дурисвітові і злодієві!

Бувши гладким, шакал не міг швидко бігати. Його догнали і розірвали на шмаття.

Від того часу в лісах, на полях, в озерах і ріках всі зажили вільно й щасливо, а шакали, невважаючи на свої хижацькі апетити, бояться цих місць, тому що хоч як перефарбовуйся,— однаково впізнають.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ВИ ЧУЛИ?

Ви Трумена чули, цього фарисея?
Ви чули, що твердить цей Геббельс нам?
В Америку, бачите, вторглась Корея,
А слідом за нею Китай і В'єтнам.

Албанія навіть Америку дума
Покласти в кишеню до себе... Яка!
Такого у Білому домі той Трумен
Сьогодні із себе вдає бідака.

Недавно ще так (ми того не забули)
З Берліна ми вперше почули цей дзвін
А де він подівся той дзвін, ви не чули?
Тепер у столиці Америки він.

А хто ж такий Трумен, це що за личина?
Признайтесь, панове, це що за мана?
Людина? Пригляньтесь, яка ж це людина?
Це ж Гітлера груба модель заводна.

Мізерні ж які Уолл-стріт експонати
Почав постачати у Білий той дім...

І всі в нас підстави є передбачати,
Що він обанкротиться скоро зовсім.

Під впливом хабарників з Білого дому, урядова фінансова корпорація США надавала багатомільйонні позики сумнівним ділкам та гангстерам. (З газет).

Мал. Л. БРОДАТИ

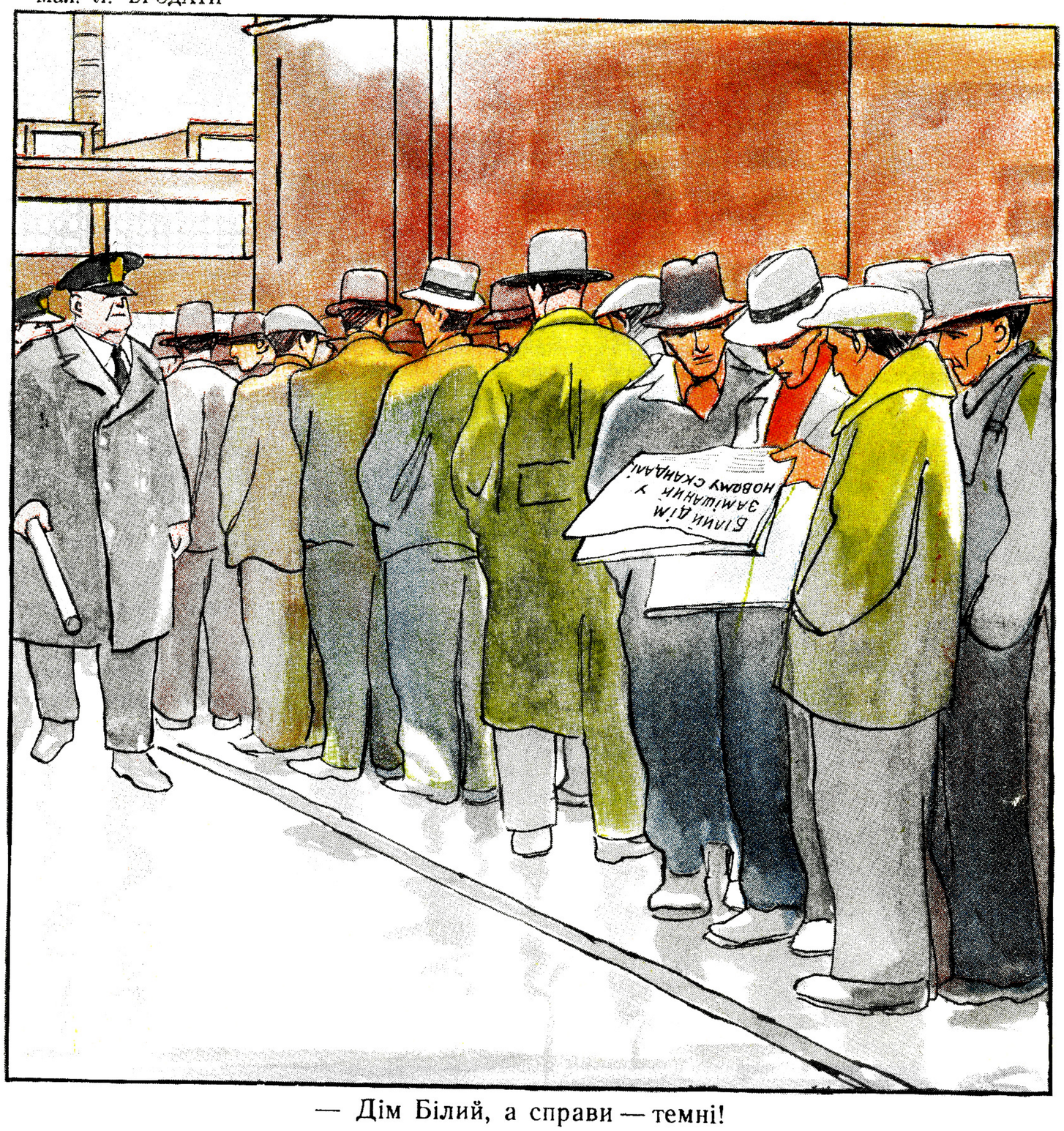

— Дім Білий, а справи — темні!

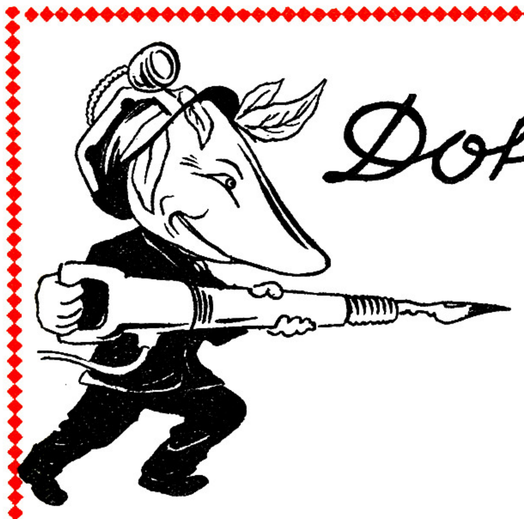

Донецький перець

ЗВИНЯЙТЕ!

З листа начальникові шахти № 11—21 «Первомайка» тресту «Будьонніввугілля» І. Ю. МОРДВИНОВУ

Вельмишановний Ілля Юхимовичу!

Вас, мабуть, дуже здивує мій лист. Чи не занадто багато, мовляв, Вам виявляється честі? Ні, ні, Ілля Юхимовичу! Ви цілком її заслужили. Та й як не ощасливити Вас моїм низьким поклоном, коли Ви є достойним наступником таких відомих осіб, якими були Ваші попередники Іван Іванович Неплюхін і Костянтин Кузьмич Волков? Пригадуєте їх? Спритні, ловкі люди! Взяти хоча б Неплюхіна. Сидить він, було, в себе у кабінеті, а секретарка подає зведення.

— Знов, Іване Івановичу, видобуточок кульгає...

А Іван Іванович, анітрохи не збентежившись, хитрувато відповідає:

— У нас не закульгає!..

Пошепчеться з ким треба і диви — в трест летить реляція: «План вуглевидобутку виконаний на 120 процентів»...

Справедливість вимагає сказати, що в техніку приписування вугілля Ви не внесли нічого нового. В усіх Ваших махінаціях головною опорою є отой самий завідуючий складом Аринушкін.

— Аринушкін! — дзвоните Ви по телефону — Треба виручати, брате!

— Буде зроблено! — рапортує Аринушкін.

Трах! — І до кожної зміни приписано десяток — другий тонн невидобутого вугілля.

Є у Вас з Аринушкіним і другий, так би мовити, резерв: недовантаження вагонів, що відправляються споживачам. Дякувати, на шахті нема залізничних ваг. І коли до Вас пред'являють претензії фабрики і заводи, Ви розводите руками:

— Вугілля розкрали ще в дорозі...

І далі грієте руки. І вже «пригріли» собі щось із сорок тисяч державних рубликів.

Кажуть, про Ваші справи давненько дізналась прокуратура Будьоннівського району. Та не тільки районна — навіть обласна прокуратура прекрасно знає про те, які подвиги чините Ви вкупі з Вашими «енергійними» сподвижниками. Знає і, як не дивно, чомусь затягує строки Вашого переміщення з шахти на те місце, яке Ви по праву повинні зайняти. Не можу відмовити собі в приємності низько вклонитись і обом прокуратурам.

Звиняйте, що зле Вам гикнеться.

Привіт від Донецького ПЕРЦЯ!

ГАРБУЗОВА СІМ'Я

Тов. Буйнов — начальник будівельної контори тресту «Сталінвугілля» — вважає ввірену йому установу не більше не менше, як своєю власною вотчиною. І тому він старанно розмістив на різних посадах у конторі своїх родичів. А сімейка, ніде правди діти, працює вкрай погано: грубо поводиться з відвідувачами, не реагує на їх запити і скарги.

У начальника Буйнова
Є сімейка гарбузова.
Він в конторі походжає
І рідню свою питає:
— Ой, чи живі, чи здорові
Наші родичі Буйнові? —
Обізвались дві сестриці
Аня й Валя рахівниці:
— Тату, живі і здорові
Ваші родичі Буйнові! —
Обізвалась дуже лунко
Зав. відділом розрахунку:
— Так, ми живі і здорові,
Ваші родичі Буйнові! —
А за нею поспішає,
Чоловік її гукає:
— Так, ми живі і здорові,
Ваші родичі Буйнові!
А за батечком і син
Обізвався Валентин:
— Так, ми живі і здорові,
Ваші родичі Буйнові!
І начальнику щодня
Рапортує вся рідня,
Бо в начальника Буйнова
Є сімейка гарбузова.

Г. СВОЯК.

ІСТОРІЯ З ДЕТАЛЯМИ

Біля клубу укрупненого колгоспу «Перемога», чекаючи початку вечора художньої самодіяльності, стояли колгоспники. Повз них, нікого не помічаючи, пройшов чимось заклопотаний бригадир рільничої бригади Омелько Панасович Хвиля. В замрії він шептав щось сам до себе.

— Мабуть, Омелько Панасович про свою бригаду вірші складає,— посміхаючись у сиві вуса, сказав колгоспний агроном.

— Ні,— заперечив огрядний коваль,— це, мабуть, щось на конюшні трапилось. Держіться тепер, конюхи! Завтра вас Омелько Панасович у стінгазеті пропише. Ой, і гострий же олівець у нашого Омелька!

— Микито! — сказав хтось із гурту.— Та він же, здається, і тебе непогано відбрив...

Видно, ковалеві подобалася та історія, бо він, завжди скупий на слова, відразу й почав:

— Що відбрив, то відбрив... Торік на весняній оранці зламалася деталь у плуга, яку я викував. Примчав Омелько з поля і прямо до мене в кузню. — Давай, — кричить, — запасну деталь, бо трактор стоїть! Бракороб! — І за барки мене!.. А ти,— кажу,— не дуже хватай, бо й я кваліфікований... Що в мене тут, сільгосппостач чи завод? Немає готової деталі, зроблю завтра... Він за молот.— Куй мені зараз, ледащо! — кричить.— До сьомого поту ганяв мене, поки деталь я йому викував. Схопив він її ще гарячу з ковадла й побіг. Тільки подався чомусь не прямо в поле, а спочатку до клубу. Ну, думаю, може у нього й там яке діло є. Увечері йду додому. Бачу, люди біля клубу свіжу стінгазету читають і сміються. Побачили мене, розступилися, пропустили наперед. Першою впала мені в очі карикатура: під кузнею біля поламаного плуга лежить голічерва якийсь ледарюга. Читаю підпис і сам собі не вірю. Виходить, що «ледар і бракороб» — це я сам і є! Мене наче хто ременякою оперезав. Додому я вже йшов не вулицею, залитою електрикою, а городами, щоб ні з ким не стрічатися. Тільки я на поріг, а діти в плач, дружина й собі очі тре, а старенька матуся моя пов'язала голову чорною хусткою і з хати.— Піду,— каже,— світ за очі від такої ганьби! Був би батько живий, він би тебе ременякою повчив, як жити на світі.— Повірите, я ніколи не почував себе так, як після цієї карикатури. Сиджу наче в чаду. І боляче, й соромно. Потім мене наче щось підкинуло. Вискочив я з хати і подався до кузні. Роздув горно, відкував ще дві деталі для Омелька. Хай ти гориш, думаю собі. Зламається ще й та деталь, яку я вранці зробив, так тоді хоч з колгоспу тікай. Одкував, поніс деталі Омелькові додому. Надворі вже ніч. Люди сплять, а в Омельковій хаті світиться. Заглянув у вікно, бачу сидить він, розмовляє з дружиною Мотрею Іванівною. Постукав я в шибку, виходить з хати Омелько. На тобі,— кажу,— запасні деталі і давай розписку. Ти мені своєю стінгазетою сімейне життя все перекапустив. Рідна мати через тебе мене мало не била.

Узяв він деталі, потім схопив мене за руку і потяг у хату.— Дивись,— каже він дружині,— що наш Микита Артемович придумав. На весь причіпний інвентар наш геройський коваль хоче відкувати по два комплекти запасних частин...— Говорить, а в самого в очах бісики стрибають. Мотря Іванівна, наш колгоспний парторг, Герой Соціалістичної Праці, сприйняла все це дуже серйозно. Руку мені потиснула, дякує, каже: — Про вашу ініціативу вся область знатиме.— Так, знаєте, поговорила зо мною, що на завтра я з своїми підручними взяв зобов'язання терміново відкувати по одному комплекту запасних частин на весь реманент колгоспу. І виконали ми це зобов'язання достроково.

— А як же стінгазета? — спитали слухачі в коваля.

— Доки висіла вона з карикатурою, доти я пропадав у кузні. Соромно було і на люди показатися. Та от через деякий час заходить до мене Мотря Іванівна.— Завтра,— каже,— поїдемо з вами в район, викликає райком партії. Приготуйтеся, подумайте, можливо вам доведеться на районному зльоті ковалів доповідь зробити.— І що ж ви гадаєте? Довелося таки виступати з доповіддю перед колгоспними ковалями нашого району. Там мені й почесну грамоту дали й зачитали постанову райвиконкому про занесення мене на районну дошку пошани. Тут я вже не витримав. Приходжу в суботу після роботи до голови артілі.— Дозвольте,— кажу,— мені на завтра взяти виїзні коні й тачанку, дуже треба з сім'єю поїхати до району.

— Беріть,— каже голова.

Запріг я ранком сірих рисаків у розмальовану тачанку, посадив туди всю свою родину та й поїхав у район, нібито на базар. Їдемо повз райвиконком. Зупинив я коней біля дошки пошани, зліз із тачанки, поправляю шлейки на конях. Позлазили й мої всі. А моя матуся й каже Юркові-внучкові: — А почитай-но мені, внучку, кого в нас у районі найбільше шанують? — Юрко радий, читає собі й читає. А як прочитав: «Микита Артемович Бабенко, коваль колгоспу «Перемога» — я до матері: — Ну, що, кажу, мамо, «ледар і бракороб»?!

Вітає мене сім'я, як іменинника, а матуся навіть сльозу пустила. Дружина — мов троянда розцвіла. Посідали ми всі знову на тачанку — і тільки загриміло — знай наших!..

...Молода дівчина, схожа на Наталку Полтавку, стрибнула з ганку клубу й підбігла до коваля.

— Микито Артемовичу, пане виборний! — защебетала вона.— Чого ж це ви стоїте, час марнуєте? Гримуватися пожалуйте — скоро будемо починати... Ви йдіть, а я побіжу шукати ще пана Возного — Омелька Опанасовича.

І Наталка Полтавка майнула до конюшень.

Микола КИКОТЬ.

м. Запоріжжя.

ВИСТАВКА

Ширнетреба

ДИРЕКТОР — НА ГОЛКАХ

До уваги домогосподарок: Барський райпромкомбінат (Вінниччина) виробляє голки для примусів.

Однієї голки цілком досить, щоб примус надовго перестав працювати. Після першої ж чистки у форсунці примуса залишається дротик від голки, а в руках у домогосподарки — зіпсований примус.

117.000 таких голок передав недавно торговельним організаціям директор Барського райпромкомбінату т. Співаков. І всі 117.000 голок були забраковані і повернуті бракоробам. Директор Барського райпромкомбінату, у буквальному розумінні слова, сидить на голках.

Невже над ним не змилуються? Невже не знімуть?

КРУТЬ-ВЕРТЬ...

У Львові, при промкомбінаті Залізничного району, працює конвертна фабрика.

Конверти на ній виробляються, мабуть, за таким принципом: круть-верть — і конверт!

У кожній пачці споживач знаходить два-три десятки конвертів, зліплених з пожмаканого паперу, подертих, пошматованих.

Папір — той, звичайно, терпить. А чи зобов'язаний це терпіти споживач?

На останнє запитання хотілося б почути відповідь од директора конвертної фабрики — Тимофія Григоровича Холоденка.

КІРОВОГРАДСЬКА «СЛИВА»

Цукерки «Слива» — виробництва Кіровоградської кондитерської фабрики — випробуваний засіб для заспокоєння неспокійних малят.

«Слива» наділена магічними властивостями. Візьме її у рот найкрикливіша дитина, і за хвилину у неї рот вже й не розтуляється. «Слива» міцно зліплює верхню щелепу з нижньою.

Ліпить цей брак директор Кіровоградської кондитерської фабрики Л. М. Хотяновська. Ліпитиме, очевидно, доти, поки сама не влипне...

НЕЗВИЧАЙНІ пригоди

СТУКНУЛО ПО ГОЛОВІ. Обвалилася стеля в Подолянському сільському клубі (Куп'янський район на Харківщині), злегка контузивши голову сільради Є. З. Зеленського, який на той час був у залі. Прийшовши до пам'яті, голова сільради пригадав, що кошти, асигновані на ремонт клубу, використано не за призначенням.

З'ІВ КРОЛЕФЕРМУ Іван Петрович Кукоба — голова артілі «Зоря комунізму» (Оболонський район, Полтавської області), засмаживши півдесятка породистих кролів. Подейкують, що т. Кукоба збирається скаржитись на районні організації, що завезли йому так мало смачних породистих кролів.

Мал. В. СЛИЩЕНКА

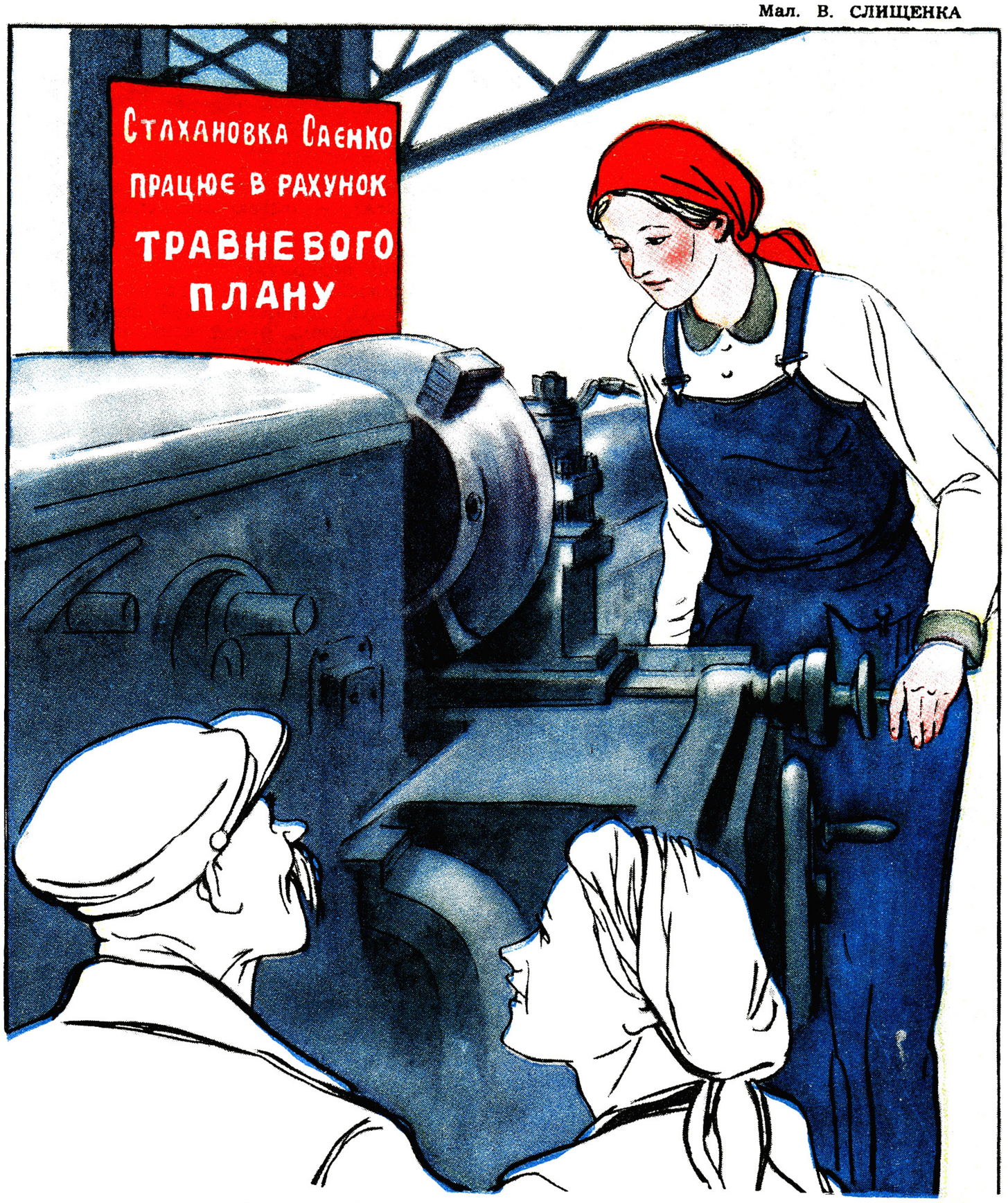

— Надворі березень, а тут уже травнем пахне.

ВСЕ ПЕРЕДБАЧЕНО

Мал. М. ВАЙСБОРДА

— За таку роботу бити вас треба!
— Спробуйте...

Клубонелюби

Вирішив прославити на своїх сторінках тих клубонелюбів, які на все мають час (навіть усіх своїх кумів відвідати), а подбати про клуб — часу ніяк у них не знайдеться. До таких моя подорож!

Був час, коли до села Благодатного (Лисогірський район на Миколаївщині) приїздила кінопересувка.

— Доки, бувало, висунеться вона з району та доки до нас досунеться, то й ждати набридне, — згадують колгоспники.

Тепер Благодатне має стаціонар, який нікуди не совається, а стоїть на місці.

...Стемніло.

Голова сільради т. Руденко йде зо мною до кіно. Я йду з блокнотом, а він несе на плечах два стільці! Щоб нічого поганого я не подумав, т. Руденко дипломатично пояснює:

— Так, знаєте, звик до свого стільця, що й у кіно його беру. Найзручніше все-таки на своєму стільці...

Аж ось і клуб!

Людей набилося повно. Чоловіка двадцять посідало, «згідно принесених стільців». Решта (хто де зміг) обрали собі «кіностоянку».

Доки не було голови — не було й порядку: високі наперед виперлись, нижчі опинилися за їхніми спинами.

Голова негайно вжив заходів:

— Я ж скільки вас учив, як треба в кіно стояти! — гукав він. — Розміщайтеся, громадяни, согласно росту! Міряйтесь швидше і розміщайтеся!..

Не пройшло і півгодини, як порядок було наведено. Почалося кіно. Нам з т. Руденком добре було видно, бо, хоч і опинилися ми позаду, та зате ж на стільцях стояли!

Три години тривала ця «кіностоянка». Якийсь літній колгоспник, навіть, схвально про неї відгукнувся:

— Щоб сидів, — каже, — то заснув би, а так, бачите, недарма заплатив гроші, дещо побачив...

Вийшовши з кіно, я зробив один висновок: голова Благодатнівської сільради т. Руденко, безперечно, належить до клубонелюбів.

А який ваш висновок, товариші керівники Лисогірського району? Чи, може, ви, як і т. Руденко, їздите у благодатнівський клуб (збори, скажімо, проводити) із своїми стільцями?

...Кіровоградщина. Витязівський район. Село Дончине. Клуб. На дверях висить обмерзлий замок.

— Скажіть, будь ласка, чи скоро клуб одімкнеться? — питаю колгоспницю, що йде мимо.

— Та, мабуть, скоро, бо, як не є, вже ж на весну повернуло!

Виявляється, що завідувачка клубу т. Світловська відчиняє клуб щонайбільше раз на місяць, в той день, коли зарплату одержує. Решту 29 днів на місяць Світловська вихідна.

— А де вона живе? — питаю. Вирішив піти додому, знайти. Молодий хлопець не радить:

— І не йдіть, бо все це даремно. Ми щовечора ходимо, просимо, не помагає.

— Та хіба міг я не побачитися з Світловською?

Іду...

Тільки постукав у двері, аж чую задзвенів у хаті молодий жіночий голосочок:

— Мабуть, знову до мене, щоб клуб відчиняла! Підіть, хазяйко, і скажіть те, що треба.

— Якщо ви до завідуючої клубом, товаришки Світловської, то їх нема дома, — застрочила з порога «те, що треба» хазяйка.

— А якщо мені потрібна Світловська, як секретар парторганізації?

— Якщо так, то тоді заходьте, — винувато усміхнулася. (І потихеньку вже мовила: «Мені, знаєте, яке діло? Як вони звелять, так і відповідаю»).

І тут сталося таке, чого я зовсім не сподівався. Думав, що т. Світловська, червоніючи, визнаватиме, що робота клубу занедбана, що вона, мовляв, візьметься, виправиться...

Та де там! Навпаки. Світловська поважно розкрила щоденник і самовпевнено, навіть без тіні сорому, сказала:

— Зроблено чимало! Голосні читки відвідало... (цифра). Бажаючих брати участь у гуртках... (цифра). За місяць пересічно охоплено... (цифра)...

З погордою глянула і питає:

— Які вас ще цифри цікавлять?

— Дуже, — кажу, — цікавить цифра... нуль, до якої ви звели клубну роботу! Дуже цікавить. Ведіть, кажу, мене до клубу, якщо дороги не забули.

А тут уже сталося те, чого Світловська не сподівалася. Діло в тому, що протягом місяця були різні погоди: то примерзало, то танула. Вночі ударив мороз, і замок, що був повен води, замерз.

Стоїмо ми з т. Світловською біля клубу. Тикає вона ключа і так і сяк, а уткнути не може. Замерз замок так само, як замерзла й клубна робота...

І тут запитання: хто розморозить і відімкне?

Я думаю, що повинен відімкнути той, хто приймає від Світловської вигадані і дуті цифри. А щодо замка, то ним треба замкнути хід у культурно-освітні установи всім подібним до Світловської.

З Кіровоградщини летів я літаком на Ізмаїльщину. Летів над Знам'янським районом, над великим селом Диківкою. Бачив той самий клуб, що його голова колгоспу імені Молотова т. Шеремет давно обіцянками ремонтує. Хоч, кажуть, обіцяного три роки ждуть — ждати стільки я не збираюсь. Значно раніше буду в гостях у т. Шеремета, бо нам з ним справді є про що поговорити.

Летів і над селом Волядинка (Кодимського району, Одеської області). Кружляв над тим клубом, що його сільські і районні керівники перетворили на зерносховище. І в блокнот собі записав: «Неодмінно треба одвідати цих керівників і запитати, хто їм дав право красти у колгоспників дозвілля?» Так! Від цієї правди їм не сховатися і в зерносховищі. До таких, безперечно, треба буде заїхати.

А поки що — на Ізмаїльщину!..

А ось і вона, Ізмаїльщина. І Саратський район!

Досі, як бачите, я бував у таких клубах, де дістати газету не так легко. А тому вирішив зайти в Саратську районну бібліотеку і прочитати, що пропустив за дорогу. Та перед тим, як зайти, — треба бібліотеку знайти!

Довгенько шукав і все-таки натрапив на слід.

— Була, кажуть, у парткабінеті, а потім перекинули її... он в отой будинок!

Заходжу в «он отой»...

— Правильно! — кажуть. — У січні ще була тут, а потім перекинули її в... он отой красивий будинок. Обладнали, знаєте, читальний зал, є відділи для дітей, для дорослих. Там така краса! От підіть, побачите.

Пішов.

Справді! Вікна чистенькі, на вікнах квіти, занавіски. Оце бібліотека! Оце культура!

Смикнув за двері... Зачинено...

— Хто та-а-а-м? — жіночий голос обзивається. (Ясно, що бібліотекарка!)

— Хоч я, кажу, і не записаний у вашій бібліотеці, але дозвольте, будь ласка, зайти почитати газети.

— Ви не туди попали!

— А куди ж я попав?

— Тут живе секретар райкому партії Сербулова! Треба знати це! — і грюкнула дверима.

Довго розгадувати не довелося. Один із сусідів пояснив:

— Це, — каже, — справді приміщення бібліотеки, спеціально і приготували його. Але воно дуже сподобалося товаришці Сербуловій, і вона забрала його під квартиру.

— А де ж бібліотека?

— Десь перекинули...

Блудила бібліотека по райцентру і доблудилася, — на цей раз уже дійсно її перекинули! Звалили книжки в одну кімнату і лежать вони та пилом припадають.

Всім ясно, що не бібліотека заблудилась. А заблудилася секретар райкому партії т Сербулова і, замість попасти у свою квартиру, попала у приміщення бібліотеки.

Сподіваюся, що обласні керівники скажуть їй так, як вона мені сказала: «Ви не туди попали!»

* * *

Коли стрінете, товариші, таких клубонелюбів чи книгонелюбів, то на перших же чергових зборах протріть їх добренько вашим місцевим колгоспним перцем. Певен, що вся молодь, всі колгоспники вас підтримають. А я, безперечно, підтримаю! Бо як ви, так і я — за те, щоб усі наші клуби, бібліотеки працювали цікаво, змістовно, повсякденно.

Записки ПЕРЦЯ опублікував
Ст. ОЛІЙНИК.

АНГЛІЯ 1951 РОКУ

Мал. БЕ-ША

В Англії зносяться цілі квартали і селища, а на їх місці споруджуються аеродроми. (З газет).

— Це що? Сліди минулої війни?
— На жаль, сліди підготовки до майбутньої!..

Перечниця

ЯКБИ КОРОВА ЯЗИК МАЛА...

ЯКБИ шістнадцятирічна корова, що стояла недавно на фермі укрупненого колгоспу ім. Леніна (Коломацький район на Харківщині), язик мала, вона людям всю правдоньку розказала б перед тим, як іти до різниці.

Розказала б, що на ферму її силоміць затяг завідувач тваринницької ферми т. Пікуза, забравши замість неї з ферми дворічну телицю і віддавши ту телицю родичам...

Розказала б, як її годували пшеничною соломою спеціально для того, щоб спекатись її...

Розказала б вона ще й... Але нехай про все це розповість кому слід сам т. Пікуза. У нього, кажуть, і язик є, і років йому трохи більше, як шістнадцять.

ЧОМУ?

ТОРІК у Привільному на Миколаївщині поставили капітальну огорожу навколо райвиконкому. Для цього кошти знайшлися. Одночасно у райбібліотеці було відрізано одну (з двох) електричну лампочку, бо в місцевому бюджеті не знайшлося коштів платити за електрику.

Чому?

У місцевому бюджеті знаходяться кошти й для придбання хороших меблів для райвиконкому. Так воно й повинно бути. А щоб придбати до бібліотечного стола і кількох стільців четверті ніжки,— у місцевому бюджеті не знаходиться й кількох десятків карбованців.

Чому?

Усі установи у Привільному містяться у пристойних приміщеннях, а такий культурно-освітній центр, як районна бібліотека (книги в ній лежать насипом), займає площу, на якій одному читачеві й трьом бібліотекарям навіть розминутися ніде.

Чому?

І секретар райкому партії Михайло Юхимович Мишечкін і голова райвиконкому Андрій Юхимович Мироненко досить часто бувають і в районних установах, і в колгоспах, а в бібліотеку навіть не заглядають. Злі язики твердять, що вони навіть не знають, де вона міститься.

Чому?

СЛОВА Й ДІЛА

НА СКАДОВСЬКОМУ маслозаводі вже другий рік до колективного договору включається пункт, який зобов'язує адміністрацію надати профорганізації обладнане приміщення для червоного кутка. Але пункт цей залишається на папері. Минулого року завком поскаржився Міністерству м'ясної і молочної промисловості. Заступник міністра т. Старигін надіслав директорові заводу та керуючому Херсонським трестом маслопрому т. Ушакову спеціальне розпорядження про влаштування червоного кутка. Директор знов почав... обіцяти. Та далі обіцянок справа так і не пішла.

І виходить на заводі з червоним кутком, як у тому прислів'ї: «Словами і туди і сюди, а ділами — нікуди!».

ВИЙШЛИ В ПОЛЕ КОСАРІ...

БУЛО це ще влітку.

Рано-рано на зорі вийшли в поле косарі. Вийшли організовано. Вів їх за собою завідуючий Костопільською (Ровенська область) районною ветлікарнею т. Божко.

Прийшовши на сінокіс колгоспу ім. Берія, косарі нагримали на колгоспників, що там працювали, і накосили для корови завідуючого райветлікарнею кілька гарб пахучого сіна.

Завідуючий Костопільською райветлікарнею — косар справний. Косить клевер, косить трави. Не цурається й інших культур. На будівництві конюшні ветеринарної лікарні Божко накосив у власну кишеню понад 3 тисячі карбованців.

У Божка є своє чималеньке господарство: корівка, свині, птиця. А жують вони корм ветлікарні. Сало ж, масло та яйця йдуть у комору завідуючого райветлікарнею.

По горло зайнятий власним господарством, завідуючий ветлікарнею не має часу для лікування колгоспної худоби. Звернувся до нього зоотехнік колгоспу імені Молотова: телята, мовляв, хворі, допоможіть.

А Божко на те:

— Гроші платити треба. Безплатно лікувати не буду!

Отакий він, Божко! Косить вліво, косить вправо.

Ой, наскочить коса на камінь!

Чудеса в решеті

Дирекція Запорізької обласної радіотрансляційної мережі надіслала в Чернігівський район таке розпорядження:

«Посилювач МТУ-25 не тільки фізично, але й морально зношений і тому не підлягає ремонту, а тільки списанню.

Головний інженер **Запарований».**

З картотеки „Палії війни“

Фотокарикатура Р. МАТУСЕВИЧА

Бевін — лакей американського імперіалізму.

ПОЕЗІЯ ЛЮДОЇДІВ

Гаррі Склечт пописує віршики для херстівської преси. Він може утнути поему за одним присідом. Ніхто не вважає його поеми хорошими, зате всі сходяться на тому, що вони предовгі. Гаррі вважає безрадісним день, якщо йому не пощастить сфабрикувати бодай 15 дюймів поезії, найогиднішої з усього написаного за останнє століття.

Не врятовує Склечта навіть тематика його поезій, хоч і пише він про інфляцію, поліцаїв і про Діна Ачесона.

Поема, яку він оце написав, зветься «Боже, благослови Макартура!» Одначе, після того, як Гаррі розхвалив Макартура, богові більш нічого робити...

Поема починається так:

«Екзотична є квітка на світі,
Що цвіте один раз на століття,
Що повітря все повнить собою,
Причаровує очі красою».

Хто ж це? Популярна кінозірка Інгрід Бергмен? Чи може це Мод Адамс або Френкі Сінетра? Ні, це Дуглас — парубок, схожий на кукурудзяний качан.

Далі ми дізнаємося, що «нами породжено цього сина свободи». Та хай автор не розписується за всіх. Крім того, він, очевидячки, має на увазі «сина» з фашистської «Ліги свободи».

Захопившись власним красномовством, Склечт продовжує:

«Все лицарство, що є в нашій цивілізації,
Втілює нині ароматна квітка,
Рожа сяюча —
Генерал Дуглас Макартур»...

Лишається зробити тільки одне — експонувати Дугласа Макартура на національній виставці квітів у Гранд Сентрал Паласі.

Склечт — представник меншості. Йому подобається Макартур. Зробивши Макартура рідкісною екзотичною квіткою, він перетворює його спочатку на «сина свободи», потім на «рожу» і, нарешті, — на зірку, «що як зірниця ранкова сходить».

Склечту слід було б, лишившись вірним собі, розвинути «тему квітки» таким, скажімо, чином:

«Екзотична є квітка на світі,
Що цвіте всього раз на століття,
Що повітря все повнить собою,
Причаровує очі красою»...

Немалі ота квітка єдина
Має вкладення на Філіппінах,
У мільйони обходиться рожа ота запашна,—
Тож не дивно, що сяє вона!

На виставці квітів, під небом Японії
В центрі Макартур, як квітка півонія,
Золотим уолл-стрітським дощем намочений,
Квітучими воєнними злочинцями оточений.

В удобреному грунті зовнішньої політики
Дуже буйно ростуть такі квітоньки,
І коли говорю я — удобрений,
Друже, то маю на оці: у г н о є н и й!

(«Уоркер мегезін». Нью-Йорк).

ДИМ, ДИМОК ОД МАШИН...

Друга Макарівська МТС, Київської області, мала одержати від ХТЗ у минулому році чотири трактори. Але машини до нас не потрапили. Станція Святошино незаконно видала ці трактори першій Макарівській МТС, а другій МТС лишився тільки «дим, димок од машин».

Найдивніше у цій ситуації те, що заступник начальника Південно-Західної залізничної округи Г. П. Лютенко теж пустив димову завісу, відмовившись прийняти навіть листа МТС про цю обурливу подію.

А. ПЕТРОВИЧ.

СІМ НЯНЬОК

У нашому селі працюють дитячі ясла, які перебувають на утриманні Мелітопольського райздороввідділу. Дітей в яслах семеро. Доглядають сімох малих дітей сім дорослих працівників ясел.

Доглядають, як рідні матері.

До речі, слово «як» — тут не на місці. Діти, яких доглядають, це й є діти працівників дитячих ясел.

Утримання семи матерів, що доглядають своїх дітей, обходиться державі в 51 тисячу карбованців на рік.

Це вже щедрість більш ніж материнська!

С. ВІТЕНКО.

Село Полянівка,
Мелітопольського району,
Запорізької області.

ІСТОРІЯ З ГЕОГРАФІЄЮ

Чи ти чув, Перче, що роблять тепер оце колгоспники Ружинського району?

Везуть у ліс ліс та з лісу ліс вивозять.

Є в Ружинському районі біля с. Вербівки великий ліс промислового значення. Навколо лісу — колгоспи. З лісу вивозять лісоматеріали до інших районів. А ружинські колгоспники, маючи ліс під боком, мусять їздити по будівельні лісоматеріали за 300 кілометрів до Овруча!

Отака, Перче, історія! А хто у ній винен?

Житомирські господарники, які не знають економічної географії своєї області. Більше ніхто!

Б. КВІТКО.

Житомирська область,
с. Баламутівка.

ХРОНІЧНА ХВОРОБА

Йдеться про випадок хронічного захворювання, що супроводжується втратою пам·яті. Жертвою цієї хвороби стали завідувач Городоцького райздороввідділу т. Дроздова та головний лікар райлікарні т. Прагер.

Одержавши ще в 1950 році у колгоспі ім. Будьонного 370 кілограмів картоплі, 10 центнерів соломи та кубометр будівельних матеріалів, вони й досі не сплатили колгоспові грошей.

Сподіваємося, дорогий Перче, що з твоєю допомогою пощастить вилікувати наших лікарів.

І. ШУРЖЕНКО.

Львівська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 1 ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон під заголовком «Здоровенькі були!» про зловживання на Новобузькому заготсінопункті (Миколаївська область).

Як повідомив керуючий Українською республіканською конторою «Заготсіно» т. Попов, завідувача Новобузьким сінопунктом **Ратушного** та старшого бухгалтера **Криворучка знято з роботи.** Заступникові керуючого Миколаївською обласною конторою «Заготсіно» т. **Карабанові** та головному бухгалтерові **Кибальчичу оголошено сувору догану з попередженням.** Керуючому конторою т. **Шувалову вказано** на поганий контроль за роботою Новобузького сінопункту.

☆ ☆ ☆

Група мешканців міста Осипенко поскаржилася ПЕРЦЮ, що міський водопровід подає воду до водорозбірних колонок в районі Ново-Василівського спуску лише 2 години на добу. Виконавчий комітет міської Ради повідомив, що **тепер вода подається протягом цілої доби в усі водорозбірні колонки.**

☆ ☆ ☆

ПЕРЕЦЬ одержав листа про зловживання начальника Львівського резерву провідників т. Грабаровського. На прохання редакції, управління Львівської залізниці розслідувало факти, повідомлені в листі. **Грабаровського знято з роботи.**

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Усяких бачили ми антимеханізаторів.

І таких, що на комбайн скоса поглядають. І таких, що під шістьма замками маринують першокласне устаткування, а самі працюють за звичаєм: «Ей, ухнем!..».

Всяких, повторюємо, доводилося нам бачити антимеханізаторів, а такого, як Василь Гнатович Холоденко — директор Жовківського (на Львівщині) склозаводу,— вперше бачимо.

Оцей двигун (дивись фото), потужністю в одну ослячу силу,— останнє слово техніки, застосованої т. Холоденком на керованому ним підприємстві. Цілком справна заводська вузькоколійка іржавіє без діла, а сировину до цехів возить ослюк.

Далеко махнув Василь Гнатович на ослячій механізації. Всі рекорди побив!

ХИТРА ШТУКА-ЗАКАРЛЮКА

Має Перець папірці
З закарлюками в кінці.
Через тії закарлюки
Він набрався лиха й муки!
Так і сяк їх повертав,
Проти світла розглядав
І промовив після всього:
— Не второпаєш нічого,
Бо нема тії науки,
Що вивчає закарлюки...
Довелось листи писати,
Довелось людей питати,
Доки взнав, чиї це руки
Малювали закарлюки.
Ось чиї:

Підпис старшого бухгалтера Старобешівської контори зв'язку (Сталінська область) т. Реприн-цева.

Підпис начальника Артемівського міського відділу міліції (Сталінська область) т. Сергєєва.

Підпис голови виконкому Дзержинської районної Ради (Житомирська область) т. Цендровського.

Підпис начальника бюро товарних експертиз при Дніпропетровському облторгвідділі т. Машкіна.

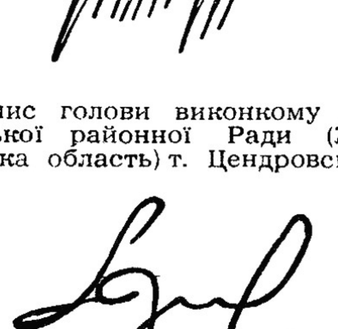

Підпис завідуючого Станіславським облфінвідділом т. Тарасенка.

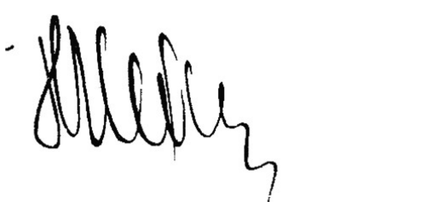

Підпис заступника керуючого республіканською конторою «Медторг» т. Шамиргона.

Підпис директора Сумської обласної друкарні т. Зеленського.

Підпис завідуючого відділом «Медторгу» т. Єфрусі.

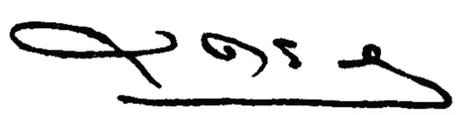

Підпис завідувача пенсійним сектором Дніпропетровського облвідділу соцзабезпечення т. Заболотного.

ПОСЛУГА ЗА ПОСЛУГУ
(КІНОХРОНІКА ПЕРЦЯ)

Як хоробрий Білл та відважний Осман прикривали один одного під час бою.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (209) (на украинском языке). Підписано до друку 9.III.1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 00881. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 759. Тираж 100.000 прим.

ІГРАШКИ
(Уолл-стріт)

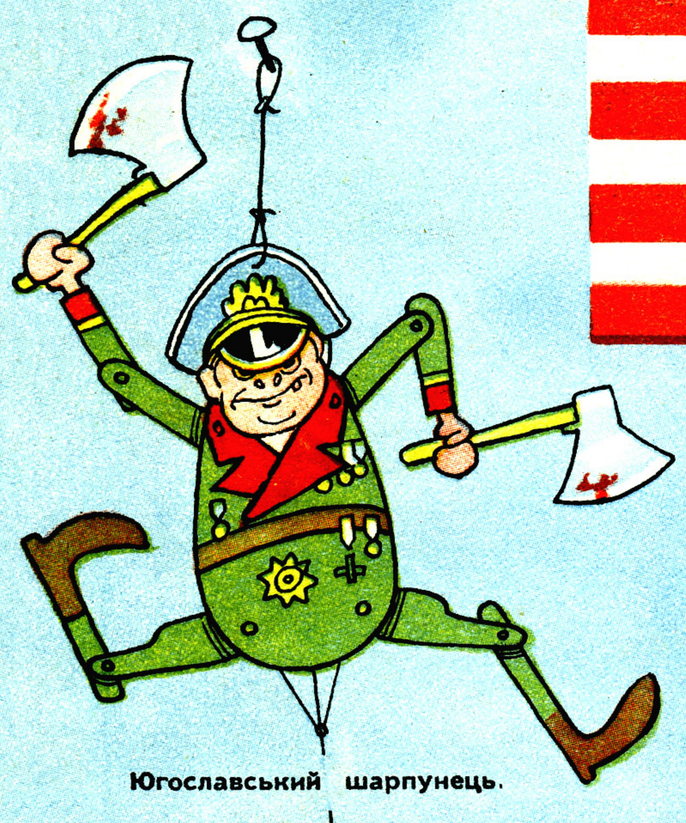

Югославський шарпунець.

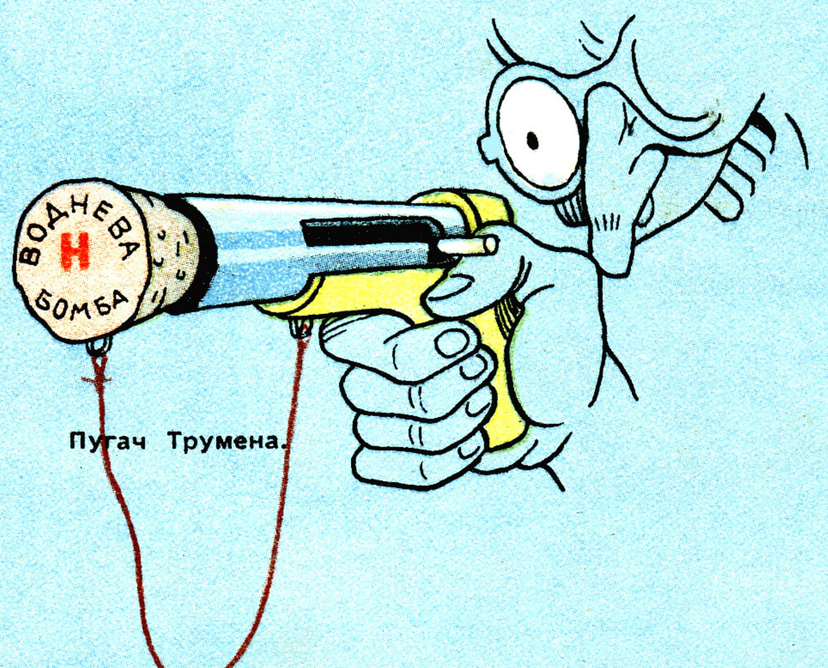

Пугач Трумена.

Повітряні кульки.
(Для маршаллізованих).

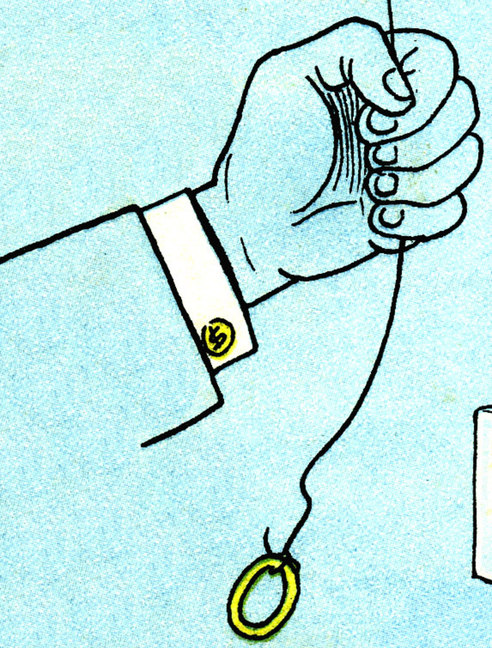

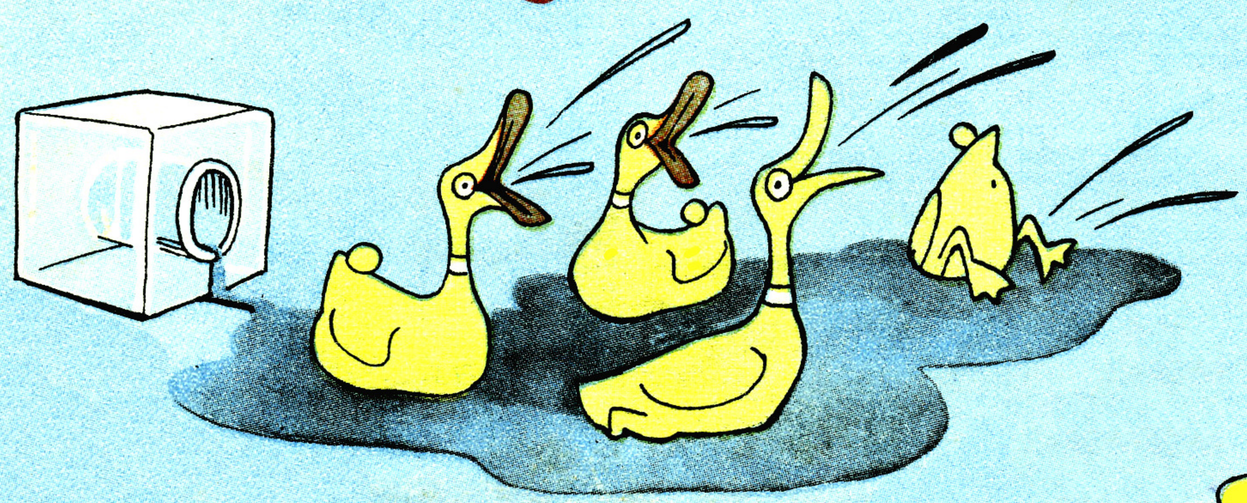

Утки — любимі іграшки жовтих журналістів.

Турецький барабан.

Французький свищик—улюблена іграшка держдепартаменту. Дає фальшиві ноти.

Італійський блазень.

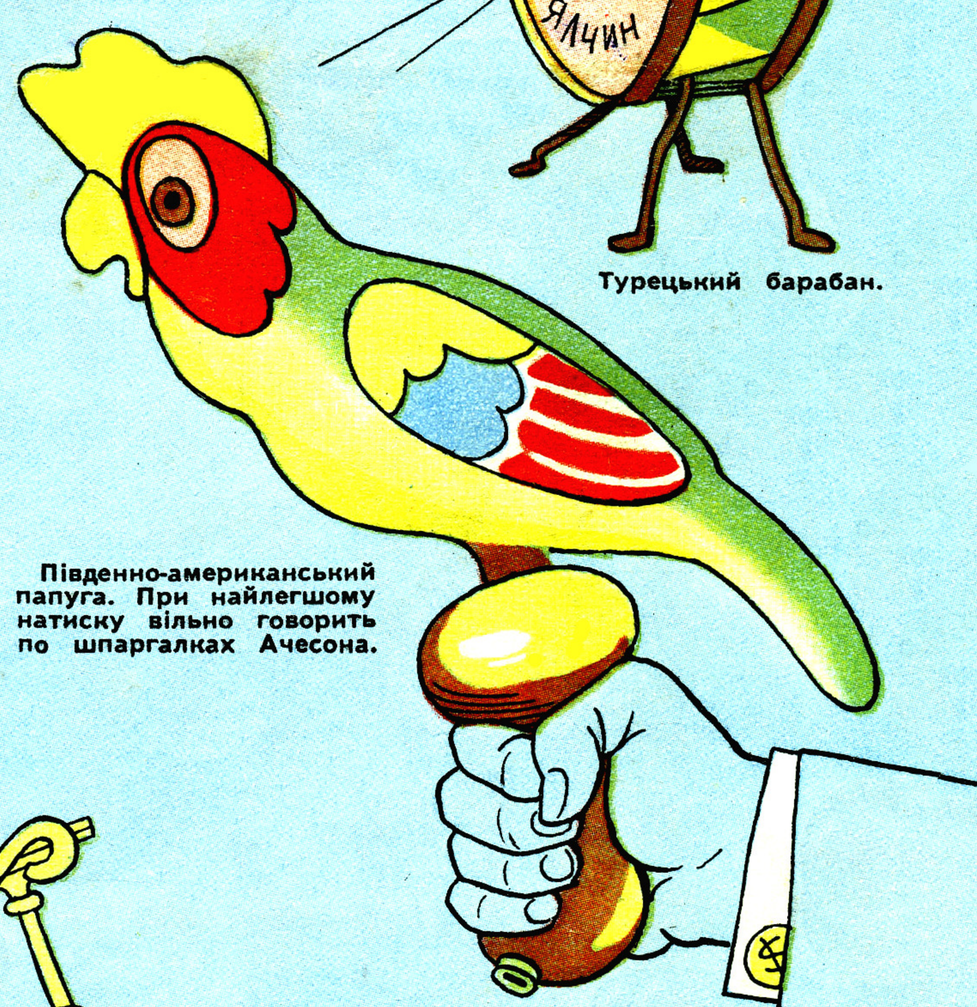

Південно-американський папуга. При найлегшому натиску вільно говорить по шпаргалках Ачесона.

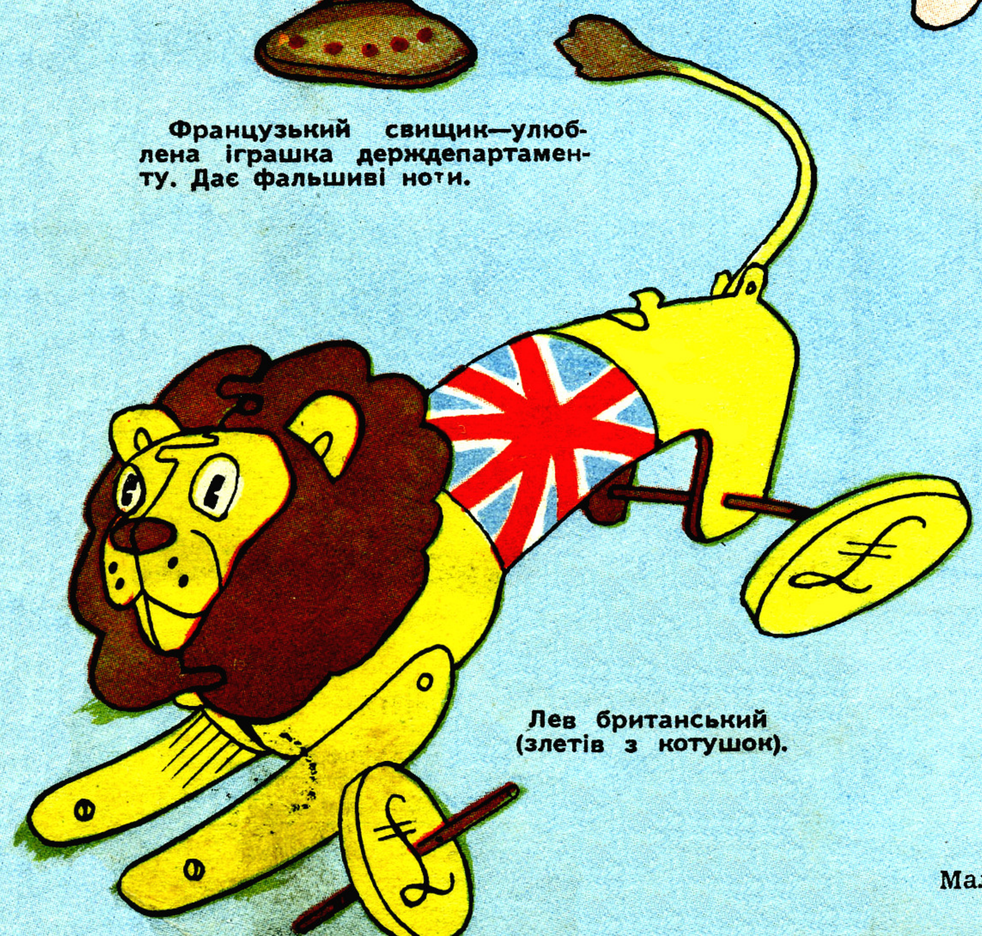

Лев британський
(злетів з котушок).

Коричневий іспанський бичок (заводиться золотим ключиком).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА